

Rørende «Strømmer»

"Strømmer» er et modig skuespill om å miste et barn. Modig fordi alt henger på om publikum klarer å føle med hovedpersonens forvirring, hysteri og sorg.

"Strømmer» av Tale Næss, gjestespill på Det Åpne Teatret i Oslo 7-9.2.02. Regi Kristin E. Bjørn. m/Bernt Bjørn, Maja Bohne Johnsen, Pernille Dahl Johnsen m/fler.

Tragedien utspiller seg i Finn Strømmers leilighet. Hverdagsting og datteren Theas leker minner om en normalitet som er borte.

Vi følger faren fra hans desorienterte og forvirrete møte med politiet gjennom totalt sammenbrudd til resignasjonen når datteren blir funnet. Forestillingen fokuserer hele tiden på farens opplevelse av situasjonen. Forfatteren har ikke like sikker hånd på rollene til Finn Strømmers venner, politi og lege.

Glipper i det hysteriske

Bernt Bjørn spiller faren med en fin nærhet i det melankolske. Her har også instruktør Kristin Bjørn en forstandig ro over scenebildet. Men både han og instruktøren glipper i virkemidlene når de vanskelige, hysteriske utbruddene kommer. Da glir det hele ut av kontroll og mister kontakten med publikum. Dessuten blir her den stedige tilstedeværelsen til politi, lege uten mål og mening. Finn Strømmers venner er ikke tegnet utover vennskapet med faren. De har heller ingen dramaturgisk funksjon i forestillingen og blir gående omkring i stor grad overlatt til seg selv, bortsett fra enkelte konfrontasjoner med Strømmer.

Ut av virkeligheten

Mye bedre fungerer teksten og Kristin E. Bjørns regigrep når virkeligheten opphører på scenen og vi får bli med inn i Strømmers fantasier om at datteren er rundt ham alle steder. Fem jenter entrer scenerommet, en etter en mens faren utbryter: Thea, er det deg! Jentene myldrer omkring Finn Strømmer.

Her løfter forestillingen seg inn i et poetisk drømmerom som vi tilskuere også kan bli med inn i, og tapet av datteren kan føles både på scenen og i salen.

Regien slipper aldri taket i selve leiligheten der Thea er borte. Hennes ting og Farens hverdagslige gjenstander minner oss om og om igjen om et liv som skal leves med sorgen. Og når Strømmer tilslutt må resignere – får hans tristesse gjensvar hos oss i salen også.

(Av Lisa Kristin Strindberg, Scenerom, NRK P2, 13. februar 2007)